

Tři kamarádi a vlčí noc

Naši tři kamarádi Standa, Ruda a Pavel dokončili zdárně svou druhou třídu a chystali se do třetí. Teď ovšem budou prázdniny, kdo by se na ně netěšil! Napřed ovšem museli se svými rodinami na nějaký ten prázdninový pobyt.

Standa do Jeseníků, do Harrachova nedaleko Rýmařova, kam jezdíval docela rád, byl tam pěkný rybník plný tučných pijavic a potok, kde s otcem chytali načerno pstruhy čili zdárně pytláčili, i když se to nemá.

Rudu zase se sestrou poslali k babičce a dědovi na Slovensko do hor, kde jim taky nebylo špatně! Bylo to dobrodružné, dokonce i zdálky zahlédli medvěda a to se dost vylekali. Když to pak vyprávěli babičce, ta spínala ruce a děkovala pánu bohu, že se jim nic nestalo. Děda pak šel na půdu, kde měl schovanou pušku, tu vyčistil a nabil, kdyby bylo zle, že toho

medvěda zastřelí. Rudovi slíbil, že ho vezme s sebou, kdyby se někde v blízkosti objevil.

Pavel zůstal doma, chodil se s bráchou koupat do té jejich řeky a s ním i rodiči do nedalekého lesa na houby, které sice rád sbíral, ale nerad jedl.

Tak si všichni užívali prázdnin, až přišel poslední týden, kdy se všichni hoši zase sešli ve svých domovech, pomáhali panu učiteli Štětinovi při sběru ovoce a vyprávěli mu, co všechno viděli a zažili.

„Hoši, už jste mi chyběli,“ komentoval jejich nepřítomnost pan Štětina, vařil džem a přitom si povídali.

„Jó, teď už jsem starej, ale dřív jsem taky jezdíval kdovíkde, dokonce i na to Slovensko, i tam jsem býval. Měl jsem tam totiž strýčka, on byl ovčák, bača, měl ovce a staral se o ně. A já, když jsem měl také prázdniny, jsem vždycky jel za ním a chodíval jsem s ním a s těma ovce, jak říkával strýček. Dělali jsme všelijaké sýry, tvaroh a brynz, tak s tím jsem mu také pomáhal.“

On měl velkého psa, ovčáka, a ten obíhal kolem toho stáda a dával pozor, aby se žádná ovce nezatoulala a také aby nějakou neodtáhl vlk nebo medvěd, jakého jste tam viděli vy, Rudo. No taky měl pušku, pro jistotu, to se rozumí. Ale mně ji do ruky nepůjčil, byl jsem ještě malý a on věděl, že se takových věcí bojím a že bych si možná ještě ublížil. Ovšem těch divokých zvířat tam bylo dost a často se stávalo, že se nějaká taková dravá zvěř přiblížila a dělala si zálusk na nějakou tu ovečku.

Jednou se ale stalo, že musel s těmi sýry a tak různě do města, a to jsme věděli, že se vrátí až na druhý den. Tak jsem tam v těch horách zůstal sám. O ty ovečky on se nebál, měl toho psa, ten byl mohutný a odvážný, zahnal by každého odváživce. Ovšem na medvěda by si netroufl, nebo možná troufl, ale těžko říct, jak by dopadl... Takového osamoceného vlka vždycky ale zahnal. Než se ten můj strýc vydal na cestu, kázal mi večer zapálit a celou noc udržovat oheň, toho se ty šelmy bojí. A tak odpoledne, než odešel dolů na vlak, natahali jsme spolu hromady dříví a přichystali na oheň, na hranici, že to večer mám zapálit. A šel, zůstal jsem tam sám, ale nebál jsem se, věděl jsem, co mám dělat.

Když se nachýlil večer, zapálil jsem oheň, natahal klestí, abych ho měl po ruce, vzal jsem si huňatou deku, co tam ležela, aby mi nebyla zima, a myslel jsem si, že jsem na všechno připraven. Taky jsem pak přiložil nějaké kmínky, aby ten oheň dlouho vydržel, uřízl jsem si chleba a kus slaniny, najedl jsem se a padla na mě dřímota.

Probudilo mě nějaké bečení a taky trochu zmatek, ovečky se mlely a pes štěkal. Oheň poněkud skomíral, tak jsem řádně přiložil a tu vidím, jak se kolem nás utvořil jakýsi kruh. Byla to smečka, pár vlků, kteří obcházeli kolem, čekali na příležitost a po nějaké chvíli se zastavili a zůstali stát, civěli na nás, oči jim rudě svítily a občas některý z těch vlků zavrčel a v tom světle ohně se zaleskly jejich bílé zuby.

Abych řekl pravdu, já jsem se bál i nebál. Věděl jsem, jak mě strýček poučil, že blízko k ohni oni nepůjdou, ale co kdyby.

Oheň poněkud skomíral, tak jsem řádně přiložil a tu vidím, jak se kolem nás utvořil jakýsi kruh...